

Toespraak hervorming gerechtelijk arrondissement – 10 juli 2012

Dames en Heren,

We staan aan de vooravond van 11 juli. Normaal gezien is dit voor elke Vlaming een moment van bezinning en zeker ook van feestvieren. Ook voor ons, ook al moeten we die dag zo vaak feestredes aanhoren van mensen die alleen maar lippendienst bewijzen aan de Vlaamse zaak. Of van mensen die altijd opnieuw proberen om het streven naar Vlaamse autonomie te verzoenen met het Belgische kader. Keuterboeren en tuinkabouters die ons in het Brussels stadhuis sprookjes wijsmaken over de geleidelijke, vanzelfsprekende verdamping van België. We proberen ons dan aan dat naïeve gezwets zo min mogelijk te ergeren.

Maar vandaag smaakt de vooravond van 11 juli toch wel bijzonder bitter. Want we staan voor een capitulatie van een zodanige omvang, dat we lange tijd in de geschiedenis moeten terugblikken om een vergelijkingspunt te vinden.

Hiernaast, in de Kamer, wordt donderdag en vrijdag de kieskring gesplitst. Op een manier die van Brussel politiek een Franstalige stad maakt en die Vlaams-Brabant nog altijd niet vrijwaart van het Brussels imperialisme. Maar in dat dossier kan u nog vertellen dat er een kleine, symbolische overwinning werd geboekt in 29 van de 35 gemeenten van Halle-Vilvoorde.

In het dossier van het gerechtelijk arrondissement, dat we hier vandaag bespreken, is ieder evenwicht zoek. Deze hervorming is een regelrechte opeenstapeling geworden van Franstalige overwinningen, zonder dat er daar aan Vlaamse kant iets ernstigs tegenover staat.

Splitsing parket

En ja, het enige waar men mee zwaait, waar de Doomsten en de Van Rompuys mee afkomen, dat is dat langverwachte Vlaamse parket, dat we in Halle-Vilvoorde krijgen. Maar de vraag is en blijft of we hier van een vooruitgang kunnen spreken dan wel van een achteruitgang ten opzichte van de huidige situatie. Want vandaag hebben we onze Vlaamse procureur Bulthé in Brussel. En hebben we een sectie binnen het Brussels parket die zich met Halle-Vilvoorde bezig houdt. Die bestaat uit louter Nederlandstalige magistraten die nuttig werk verrichten. Zo vernamen we toch. We hadden dat willen controleren. We hadden meer willen weten over de werking van het huidige parket om dit parlement te behoeden voor stommiteiten. Maar ... hoorzittingen mochten niet. Want iedereen was toch zo goed op de hoogte.

En dus stevenen we nu af op een parket in Halle-Vilvoorde dat manifest minder Vlaams zal zijn dan de huidige afdeling Halle-Vilvoorde binnen het Brussels parket. Want de dossiers van anderstaligen uit Halle-Vilvoorde zullen voortaan behandeld worden door Franstalige substituten, die deze verdachten systematisch zullen voorleiden voor Franstalige rechters en hiervoor onder toezicht zullen staan van de altijd Franstalige procureur van Brussel. Franstaligen uit Halle-Vilvoorde krijgen hierdoor meer nog dan voorheen een voorkeursbehandeling. Meer dan voorheen riskeren we bij ons naar een Justitie te gaan van twee maten en twee gewichten, een onrechtvaardige justitie, waarbij het interessanter is een Franstalige verdachte te zijn dan een Nederlandstalige. De discriminatie zit van meet af aan in het systeem ingebakken.

We krijgen bovendien een parket waar de Vlaamse procureur over zijn eigen magistraten niets te zeggen heeft en volledig afhankelijk is van de goodwill van de procureur van Brussel. Nergens anders in het land is het mogelijk dat de ene procureur zich zo kan bemoeien met de andere, de andere zo kan saboteren. Jos Colpin, de gewezen woordvoerder van het Brussels parket, verklaarde hierover in de Juristenkrant van 26 oktober het volgende: *“Hoe halen ze het in hun hoofd? Die mensen hangen af van de procureur in Brussel; hoe zal de korpschef in Halle-Vilvoorde dan een deftig personeelsbeleid kunnen voeren? Dit alles geeft de indruk dat men in feite een veredelde adjunct van de procureur des Konings van Brussel wil creëren. Bovendien, we hebben die Franstaligen in Halle-Vilvoorde niet nodig. De Nederlandstaligen*

hebben er voldoende kennis van het Frans om zelf Franstalige zaken te behandelen, zoals dat nu ook al het geval is en de laatste tientallen jaren altijd geweest is. Ik vermoed hier een politieke bedoeling achter, namelijk een steeds grotere voet tussen de deur houden in Halle-Vilvoorde als stap naar de uitbreiding van Brussel.” Dat zijn niet de woorden van het Vlaams Belang. Dat zijn de woorden van de ervaren én bezadigde oud-woordvoerder van het Brussels parket.

Halle-Vilvoorde wordt overigens op vele vlakken gelijkgeschakeld met Brussel, alsof het om een verlengstuk gaat. Bijvoorbeeld wat betreft de tweetaligheidsverplichtingen: in Brussel wordt de tweetaligheidsverplichting voor de magistraten van het nochtans tweetalige parket herleid tot amper nog 1/3. In het eentalige Halle-Vilvoorde wordt eenzelfde percentage verplicht Frans te kennen, bovenop de vijf gedetacheerde magistraten van Brussel. Begrijpe wie kan. Ik zou nog kunnen leven met een derde tweetalige magistraten in Halle-Vilvoorde, maar dan had de tweetaligheid bij het tweetalige parket van Brussel minstens op 2/3 moeten gehandhaafd blijven. Het kan toch niet zijn dat iedere politieagent in Brussel wettelijk tweetalig moet zijn, maar dat het zelfde niet wordt gevraagd aan mensen die universitair geschoold zijn, rechten hebben gestudeerd en in principe ook Nederlandstalige vonnissen hebben moeten analyseren...

We gaan er dus in praktijk op achteruit in plaats van vooruit. En dan hebben we het nog niet gehad over de betonning in de wet van de francofone suprematie in Brussel. Want de Brusselse procureur moet en zal altijd een Franstalige zijn en zijn adjunct zal altijd een Nederlandstalige zijn. Hier wordt de discriminatie openlijk en onverbloemd én voor het eerst, het gaat werkelijk om een precedent, ingebakken in de wet. In het belangrijkste parket van het land, het parket dat bevoegd is voor Brussel én voor alle internationale instellingen, zal de leiding altijd en per definitie in handen zijn van een Franstalige. Een Vlaming kan niet meer opklimmen naar het hoogste ambt. Tenzij. Tenzij, inderdaad, het hoge woord is in de commissie gevallen, het was Gerard Deprez die het uitsprak, tenzij de Vlaamse kandidaat zijn diploma in het Frans heeft behaald. Dan kan het plots wel. Dan gaan alle deuren weer open. Met andere woorden: wie het hoogste ambt in onze hoofdstad wil bereiken, kan dat alleen maar als hij in het Frans studeert. We belanden hiermee opnieuw 80 jaar terug in de tijd. We dachten dat we dit soort uitspraken alleen nog zouden tegenkomen in de geschiedenisboeken, maar neen, dit soort ideeën, dergelijke minachting voor de Nederlandstaligen, leeft vandaag nog altijd voort.

Dames en heren van de meerderheid, u heeft niet willen luisteren naar het duidelijke advies van de Raad van State, die ons, wetgevende kamers oplegde om deze taalvereiste te verantwoorden. Maar deze verantwoording is er niet gekomen. Integendeel, de verantwoording die de staatssecretaris uit zijn hoge hoed had getoverd in de Kamer, hebben wij in de Senaat doorprikt. Want in het fameuze coördinatiecomité tussen de parketten is er wettelijk helemaal geen pariteit voorzien. U staat hier met de billen bloot. U heeft geen verantwoording voor deze anti-Vlaamse discriminatie en wees maar zeker dat wij hiertegen naar het Grondwettelijk Hof zullen stappen.

Ontdubbeling rechtbanken

Maar vele malen erger dan de regeling voor het parket is de perfide regeling van de hervorming van de rechtbanken. Drie modellen waren er voorhanden. Het model van de niet-symmetrische splitsing, het model Maingain en het model van uw dienaar, voor de verticale, integrale splitsing.

Het eerste model is dat van Hugo Vandenberghe, waarbij de Nederlandstalige rechtbanken bevoegd zouden worden over Brussel en Halle-Vilvoorde en de Franstalige rechtbanken over Brussel-19. De asymmetrische splitsing volgens het model van de balie. Een voorstel dat wij al vele jaren verlaten hebben omdat dit de totstandkoming van een autonome Vlaamse Justitie zou verhinderen. Maar een voorstel dat wel de verdienste heeft dat het bestaat en dat fundamenteel verschilt van wat u hier zonet gezegd heeft, mijnheer Beke. Volgens dhr. Beke

houdt het voorstel-Vandenberghede ontubbeling in, maar dat is absoluut niet waar. Ik heb het voorstel nog eens opgevraagd om hem te kunnen tegenspreken. Ik citeer wat de heer Vandenberghede zelf heeft geschreven in de toelichting: *“Aldus worden alle Nederlandstalige zaken behandeld door een Nederlandstalige rechtbank die territoriaal bevoegd is voor het grondgebied Halle-Vilvoorde-Brussel Hoofdstad, de Franstalige zaken door een Franstalige rechtbank die territoriaal bevoegd is voor het grondgebied Brussel Hoofdstad.”*

Een horizontale, asymmetrische splitsing. In het artikel zelf schreef Vandenberghede: *“Binnen het gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde worden op het niveau van eerste aanleg Nederlandstalige rechtbanken opgericht voor de Nederlandstalige zaken in het gebied Brussel-Halle-Vilvoorde en Franstalige rechtbanken voor de Franstalige zaken in het gebied Brussel 19.”*

Dat is fundamenteel verschillend van het huidige wetsontwerp, dat een ontubbeling inhoudt en geen asymmetrische splitsing. De heer Vandenberghede stelde een asymmetrische splitsing voor volgens het model van de balie voor en het ontwerp doet het tegenovergestelde; het is gebaseerd op het model-Maingain, waarbij de Nederlandstalige en de Franstalige rechtbank gelijkwaardig bevoegd worden voor het hele territorium van Brussel-Halle-Vilvoorde. Dat staat letterlijk in de toelichting bij artikel 5 van het ontwerp.

U realiseert de *dédoublement* van het voorstel-Maingain, dat twee rechtbanken dus in gelijke mate bevoegd maakt voor volstrekt hetzelfde grondgebied, inclusief dus alle 54 gemeenten van Brussel-Halle-Vilvoorde, alsof die allemaal een onderdeel van Brussel vormen en een gelijke behandeling moeten krijgen.

Deze wijziging is een totale breuk met de bestaande situatie. Want vandaag wordt Halle-Vilvoorde door de Brusselse rechtbanken beschouwd als een eentalig Nederlandstalig gebied, waarvoor de procedures in het Nederlands verlopen alsof het gaat om een eentalig Nederlandstalige rechtbank. En ik citeer hiervoor uit het standaardwerk van Leo Lindemans ‘Taalgebruik in Gerechtszaken’: de Brusselse rechtbanken kregen *“een dubbele taalregeling, naargelang zij kennis nemen van een zaak waarover zij territoriaal bevoegd zijn intra muros of extra muros. In het tweede geval worden de Brusselse rechtbanken beschouwd alsof zij behoren tot de Nederlandse taalgroep en geschiedt de rechtspleging er van in het begin tot het einde in het Nederlands. De bevoegdheid intra muros is de territoriale bevoegdheid bepaald door een gemeente van de Brusselse agglomeratie. De bevoegdheid extra muros is de territoriale bevoegdheid bepaald door een gemeente van het arrondissement Brussel, gelegen buiten de Brusselse agglomeratie.”*

Dit onderscheid is overduidelijk. Twee soorten bevoegdheden. En buiten Brussel is de Brusselse rechtbank Nederlandstalig. Dat is de situatie tot op vandaag, Dat is de realiteit vandaag in Halle-Vilvoorde. Maar precies dat wordt nu onderuit gehaald. Voortaan worden beide rechtbanken gelijk bevoegd voor zowel de 19 gemeenten van Brussel als voor de 35 van Halle-Vilvoorde.

En ik hoop nog altijd dat u mij zal tegenspreken, ik blijf hopen dat u vandaag mijn stelling onderuit haalt, maar ik kan niet anders lezen dan wat er in deze wet staat. De Franstaligen hebben hiermee een magistrale strategische zet gedaan. En dat blijkt meteen uit de volgende artikelen uit het wetsvoorstel: waar de taalwijziging van hangende dossiers tot op vandaag de grote uitzondering is en goed gemotiveerd moet worden, zowel door de partijen als door de rechter, wordt dat in de toekomst een formaliteit.

En nog veel belangrijker is de wijziging van de regeling voor vrijwillige verschijning: als dit ontwerp wet wordt, zullen twee inwoners van Dilbeek of Zaventem met een burgerlijk geschil voortaan rechtstreeks naar de Franstalige rechtbank kunnen stappen, zonder enige controle, zonder dat nog een taalwijziging moet gevraagd worden. En het strafste van al is: die twee inwoners van Dilbeek kunnen perfect Nederlandstaligen zijn, met een Nederlandstalig dossier. Vlamingen die een Franstalige advocaat onder de arm nemen en naar de Franstalige rechter stappen, bijvoorbeeld omdat deze rechtbank een andere rechtspraak hanteert. Of gewoon maar omdat het aan Franstalige kant sneller vooruitgaat dan aan Nederlandstalige

kant. Dat wordt de realiteit. Er staat geen enkele rem meer op. De macht van de Franstalige magistraten over Halle-Vilvoorde wordt véél, véél groter dan ze vandaag is.

En dan horen we de staatssecretaris in al zijn gespeelde naïviteit uitroepen dat er feitelijk NIETS verandert. Dat de taalwet ongewijzigd is en dat we dus niets hoeven te vrezen. Terwijl we in werkelijkheid een regelrechte dijkbreuk meemaken. Vroeger was de taalwijziging, de verzending naar de Franstalige kamers, de uitzondering. Nu is de bevoegdheid van de Franstalige rechtbank in Halle-Vilvoorde gewoon de regel geworden. Zowel in strafzaken als in burgerlijke zaken. Alleen bij een dagvaarding moet men nog verplicht passeren via de Nederlandstalige rechtbank.

Wanneer men iemand dagvaardt uit een faciliteitengemeente, zal die gedaagde evenwel veel gemakkelijker dan vandaag, eenzijdig, de verwijzing naar de Franstalige rechtbank kunnen eisen. En wanneer de beide partijen samen de verwijzing naar de Franstalige rechtbank vragen, dan komt er zelfs geen inhoudelijke rechterlijke beoordeling meer aan te pas. En alsof dit allemaal nog niet genoeg is, wordt de voorzitter van de Franstalige rechtbank ook nog eens in belangrijke mate bevoegd voor de vrederechters in Halle-Vilvoorde. De voogdij of het toezicht over de drie kantons met faciliteitengemeenten, nl. Kraainem, Sint-Genesius-Rode en Meise, wordt gezamenlijk uitgeoefend door de Franstalige en de Nederlandstalige rechtbankvoorzitter, alsof het hier om tweetalige, Brusselse kantons ging.

Maar ook over alle andere vrederechten van Halle-Vilvoorde krijgt de voorzitter van de Franstalige rechtbank een bemoeiingsrecht en zelfs een vetorecht. Als een beslissing hem niet aanstaat en de beide voorzitters komen niet tot een consensus, dan is het uiteindelijk de voorzitter van het Hof van beroep die de knoop doorhakt en dat is in één op de twee gevallen een Franstalige. Ook hier is duidelijk dat Halle-Vilvoorde niet beschouwd wordt als een Nederlandstalig gebied, maar wel als een aanhangsel van Brussel, waar Franstalige magistraten in belangrijke mate en meer nog dan vandaag, de lakens uitdelen.

We hadden het over magistraten, maar nog niet over advocaten. Tot op heden is de wetgeving duidelijk: de balie is gesplitst op asymmetrische wijze. Nederlandstalige advocaten kunnen zich vestigen in Brussel en Halle-Vilvoorde, Franstalige advocaten enkel in Brussel. Een logische zaak die perfect overeenstemt met de verschillende bevoegdheid van de Brusselse rechtbank “intra muros” en “extra muros”. Maar de grote vraag is of die regel kan gehandhaafd worden, de toets van het Grondwettelijk Hof zal doorstaan, nu de nieuwe Franstalige rechtbank uitdrukkelijk bevoegd wordt voor heel Halle-Vilvoorde. Uiteraard hoop ik dat alles blijft zoals het is. Maar de sluwheid en de ambities van de Franse Orde zijn gekend. U geeft hen heel sterke argumenten om de muren rond Brussel definitief te doen slopen.

Waar de Franstalige rechtbank vandaag slechts uitzonderlijk bevoegd is voor personen uit Halle-Vilvoorde, worden de Nederlandstalige en de Franstalige rechtbank in Halle-Vilvoorde in de toekomst bijna volledig gelijkgeschakeld. Dit betekent dat Halle-Vilvoorde juridisch verglijdt van een eentalig Nederlandstalig gebied naar een tweetalig gebied. De juridische verfransing van heel Halle-Vilvoorde wordt hiermee op gang gebracht.

We krijgen dus een regelrechte concurrentiesituatie van die beide rechtbanken. Niet alleen in Brussel, dat had ik kunnen begrijpen, dat zou logisch zijn, dat stond ook in ons wetsvoorstel. We krijgen die concurrentie ook in Halle-Vilvoorde, waar de Franstalige rechtbank volop zaken naar zich toe zal trekken die vandaag door Nederlandstalige rechters behandeld worden.

En het erge is dat deze strijd niet mag gebeuren met gelijk wapens. Integendeel, en dat is werkelijk het meest absurde, het meest schandelijke, het meest onrechtvaardige, het meest abjecte aan het voorstel dat hier voorligt, de Franstalige rechtbank krijgt direct kilometers voorsprong doordat zij onmiddellijk, zonder behoeftenraming, zonder werklastmeting en tegen alle objectieve gegevens van werkvolume in, een kaderuitbreiding krijgen die gebaseerd is op de krankzinnige 80/20-verhouding.

Een 80/20-verhouding die breekt met de huidige wettelijk verdeling van 1/3 Nederlandstaligen versus 2/3 Franstaligen. Een verhouding die nochtans voor de rechtbank van eerste aanleg klopt als een bus. De hoge Raad voor Justitie heeft de cijfers bekend gemaakt en ik heb ze niet horen contesteren: 32,3% van de inkomende dossiers in 2011 waren Nederlandstalige dossiers en maar liefst 35% van de vonnissen waren Nederlandstalige. Met nochtans maar 28% van de magistraten. Want de huidige, duidelijk taalregeling van 1/3 wordt nu reeds op een perfide wijze omzeild, via het systeem van de toegevoegde rechters. Bij het vaste kader beschikken de Nederlandstaligen over één derde van de magistraten, bij de toegevoegden is dat amper vijf van de 36 of minder dan één zesde. Het aantal Franstalige magistraten ligt dus vandaag al 21 hoger dan het wettelijk maximum. En toch slagen die Vlaamse magistraten erin om met amper 28% liefst 35% van de vonnissen af te leveren.

Maar veel is dus niet genoeg. De Franstaligen willen nog veel meer. Niet 72% van de magistraten, waarover ze vandaag ten onrechte beschikken. Wel 80%! Een cijfer dat extreem ver staat van het reële werkvolume, een cijfer dat nergens objectief gebaseerd is tenzij, en dat is het enige referentiepunt dat ik kan vinden, op de taalverhoudingen die vandaag worden toegepast op Brussel-19. Heel BHV wordt dus gereduceerd tot Brussel. Niet alleen worden de rechtbanken er gelijk bevoegd alsof al die 54 gemeenten Brusselse gemeenten zijn, bovendien worden er op dit geheel ook nog eens taalverhoudingen toegepast die overeenkomen met Brusselse taalverhoudingen en dus haaks staan op de werkelijke behoeften in BHV. En waarbij de toename van de Franstalige kaders ten koste gaat van de Nederlandstalige, terwijl er geen enkele reden is waarom de Vlamingen gestraft en gediscrimineerd moeten worden. Want daar komt die 80/20-verhouding inderdaad op neer: op een groteske, anti-Vlaamse operatie. De Vlamingen hebben zich op een onvoorstelbare wijze laten rollen.

En dat gebeurde niet alleen op het moment van de onderhandelingen, maar ook en zeker nadien. Tijdens de onderhandelingen zelf hebben de Vlamingen zich als kerstekinderen in de doeken laten doen. Het waren ook politieke kerstekinderen. Ik heb het hier al eerder gezegd. Het was onvergeeflijk fout compleet onervaren groentjes als De Croo junior, Beke en Van Besien en een hoogst onbetrouwbare Caroline Genex te laten onderhandelen over deze zware en ingewikkelde materie. Ik durf er gif op innemen dat deze jonge onderhandelaars nog niet eens het onderscheid kenden tussen de bevoegdheid van deze rechtbanken intra muros en extra muros. Ze hadden tegenover zich dragonders van het kaliber van Milquet en Onkelinx, die deze materie als Brusselaar natuurlijk bijzonder goed kennen en die met hun geschreeuw en getier zo goed de indruk konden wekken dat de Franstaligen in Brussel achteruitgesteld zijn, ook al zijn ze dat in de verste verten niet.

Maar de Vlaamse onderhandelaars, zij traptten in de open val. Op de koop toe waren zij foutief gebriefd, met verkeerde cijfers over de actuele werklast, zodat zij van oordeel waren dat de 20/80 overeenstemde met de realiteit. En de staatsecretaris heeft dit proberen te ontcrachten met de stelling dat zij over alle noodzakelijke cijfers beschikten. Toch blijf ik hierbij de grootste vraagtekens plaatsen, want ik kan niet geloven dat de krant De Tijd op 20 oktober de waarheid geweld aandeed, toe ze één van de onderhandelaars aan het woord liet, die zei: *'Het is dan ook de kabinetschef van De Clerck die alle cijfers heeft aangeleverd tijdens de onderhandelingen'*, vertelt een onderhandelaar. *'Alleen voor de rechtbank van koophandel heeft de kabinetschef de 20/80-verdeling betwist. Dat hebben we dan ook aangepast. Maar nu hoor ik dat de cijfers voor de arbeidsrechtbank zijn verward met die voor het arbeidsauditoraat, wat natuurlijk een wereld van verschil is. Hadden we geweten dat de cijfers fout waren, hadden we zelf navraag gedaan. Dit is echt vervelend. We voelen ons gepakt.'*

Mij maakt men niet wijs dat de enige journalist die over dit dossier in de kranten heeft mogen publiceren, Lars Bové, de feiten zou verdraaien. Ik hecht honderd keer meer geloof aan zijn woorden dan aan deze van de staatssecretaris, die het blijkbaar als zijn opdracht beschouwt om recht te praten wat krom is en daardoor vooral zijn eigen geloofwaardigheid op het spel zet.

Want ik lees in datzelfde artikel ook nog het volgende: *Ook minister van Justitie, Stefaan De Clerck (CD&V), geeft toe dat 'met de cijfers die nu bekendmaken, het akkoord er anders zou hebben uitgezien'. Al wil hij niet spreken van een 'fout'. 'Bij mijn weten zijn er alleen corrigerende cijfers voor de arbeidsrechtbank. Kijk je naar de Brusselse politierechtbank dan zijn er maar 10 procent Nederlandstalige zaken', relativeert De Clerck. 'De verdeling 20/80 is een uitgangspunt van een **politieke deal**. En de weg naar een definitieve goedkeuring in het parlement is nog lang. Als er in het parlement cijfers opduiken die objectief tegen te spreken zijn, kan er nog worden gedebatteerd.'*

Een uitspraak die kan tellen. Ze dateert van 19 oktober en bewijst vooral dat de minister van Justitie, zelfs een volle week na het fameuze akkoord, niet eens de moeite heeft gedaan om de cijfers te achterhalen van de rechtbank van eerste aanleg en dat zijn diensten al evenmin contact opnamen met de deken van de politierechtbank om meer uitleg te vragen over het werkvolume daar, want zelfs bij de politierechtbank in Brussel is de 80/20 onrechtvaardig, omdat er in Brussel nu eenmaal een paar duizend burgerlijke zaken terechtkomen uit heel het land en dus ook in belangrijke mate uit Vlaanderen, die ervoor zorgen dat de echte werkverhouding minstens 25/75 is.

Maar veel belangrijk was dat de minister aankondigde dat er een parlementair debat zou kunnen komen over deze cijfers en dat de fouten dus rechtgezet zouden kunnen worden. Maar helaas is dit niet het geval geweest. Want van een normaal parlementair debat was geen sprake. De magistraten hebben haast gesmeekt om gehoord te worden in het parlement, maar het heeft niet mogen zijn. Niemand mocht aan het woord komen. En de doldwaze, vernederende 80/20 werd als wettelijke norm gehandhaafd. Ondanks de zeer krachtige waarschuwing van de voorzitter van de Brusselse arbeidsrechtbank. Ondanks de waarschuwing van de ondervoorzitter van de Brusselse rechtbank van eerste aanleg, samen met alle andere Nederlandstalige magistraten uit Brussel en zovele magistraten daarbuiten. Ondanks de harde taal van de orde van Vlaamse balies. Ondanks de scherpe kritiek van de griffiers. Ondanks de Raad van State die ons verplicht om de cijfers te motiveren en ondanks de duidelijke taal en analyse van de TWEETALIGE adviescommissie van de Hoge Raad voor Justitie.

Ik citeer even de Raad van State: *“De toelichting bij het wetsvoorstel bevat geen inlichtingen over de wijze waarop deze verdeelsleutels zijn vastgelegd. Indien het wetsvoorstel, zoals zijn opzet is verwoord in de toelichting bij het artikel, de gerechtelijke achterstand poogt te bestrijden, moeten de wetgevende kamers kunnen aantonen dat de gekozen percentages in een redelijk verband staan met de nagestreefde doelstelling, zowel wat betreft de Franstalige en de Nederlandstalige rechtbanken als wat betreft de parketmagistraten en het ondersteunend personeel. In dit verband wordt gewezen op de eventuele aansprakelijkheid van de wetgevende macht (ingeval de redelijke termijn wordt overschreden).”*

En ik citeer de Hoge Raad: *“De vastgelegde verhoudingen NL/FR zijn evenmin in overeenstemming met de vastgestelde instroom en uitstroom per taalrol. Dit zowel voor de magistratuur en het gerechtspersoneel. Een verkeerde invulling van de personeelsformatie is van aard om tot problemen te leiden voor de goede werking van de rechtbanken.”*

Ondanks al deze opeenvolgende, heldere en duidelijke waarschuwingen, weigert deze regering af te wijken van de 80/20. Integendeel, de 80 wordt nu al voorgoed vastgelegd. Zelfs een werklastmeting zal aan het numerieke aantal Franstaligen niets meer kunnen veranderen. De Franstaligen hebben de buit binnen en weigeren er nog over te praten, zelfs al is intussen overduidelijk gebleken dat die 80-20 volkomen onrechtvaardig is. In dit land is het dus

mogelijk dat de taalverhoudingen in BHV tijdens een nachtelijke onderhandeling ongefundeerd en in strijd met het werkvolume veranderen van 1 versus 2 naar 1 versus 4 mét de garantie bovendien dat het aantal Franstalige magistraten nooit meer zal dalen.

Voor de Vlamingen daarentegen is er geen enkele garantie. Enkel dat ze niet nog lager zullen zakken dan het armzalige aantal dat hen via de 20%-regel wordt toegemeten.

De Franstaligen hebben dus alles binnen wat ze willen, de Vlamingen zullen alles uit de kast moeten halen om aan te tonen dat ze recht hebben op meer dan die 20%. En dat zal dan moeten gebeuren met ondoorzichtige criteria van een zogeheten werklasmeting waarin zelfs demografische elementen zouden gaan meespelen.

Net omdat het debat over die werklasmeting nog moet beginnen en er nog niet de minste duidelijkheid is over hoe die meting eruit zal zien, is de kans behoorlijk groot dat er nooit een werklasmeting komt. En wie zal dan de boter gegeten hebben? Wie wordt dan gestraft? De Vlamingen. Want als de werklasmeting niet binnen het jaar na de inwerkingtreding van artikel 61 is afgerond, dan kunnen we ernaar fluiten. Dan is het afgelopen. Finito. Gedaan. Dan vallen we onherroepelijk terug op de 80/20-verhouding. Zo staat het in de wet.

Of de Vlamingen uiteindelijk meer magistraten zullen krijgen dan 20% ligt dus in de handen van de Franstaligen, want het zal van hen afhangen of de werklasmeting tot resultaten leidt. Zij zijn in de mogelijkheid om de werklasmeting te saboteren, iets wat ze trouwens al vele jaren doen. Waarom zou het in de toekomst anders zijn? De Franstaligen krijgen dus meteen alle lekkers toegeworpen, terwijl het lot van de Vlaamse magistraten en hun personeel afhangt van de goedwil van de Franstaligen. Il faut le faire. Het is werkelijk onbegrijpelijk dat de Vlaamse onderhandelaars met zo'n totaal onevenwichtige regeling hebben kunnen instemmen.

En de bijzondere 27%-regel is niets meer dan een Ersatz-oplossing, een doekje voor het bloeden. Ook dit percentage is nog steeds onrechtmatig weinig want niet in overeenstemming met de huidige wetgeving. En bovendien is het tijdelijk, want het optrekken naar 27% is slechts mogelijk gedurende welgeteld één jaar, vanaf de inwerkingtreding. En het is zelfs nog niet eens zeker dat deze periode ooit een aanvang neemt. De Vlaamse magistraten waarschuwen terecht dat de kans heel reëel is dat de meeste bepalingen van deze wet (waaronder de 27%-regel) nooit in werking zullen treden.

Hoe dan ook blijft de krankzinnige 80/20-verhouding dus in de wet staan en wordt deze definitief als de werklasmeting niet tijdig gerealiseerd is. Een cijfer dat aanvankelijk misschien gebaseerd is op een vergissing en op geklungel, maar vandaag, omdat de echte cijfers gekend zijn, enkel nog gebaseerd is op een groteske leugen. De leugen van bijvoorbeeld rechtbankvoorzitter Luc Hennart, die in De Standaard en recent nog voor de camera wetens en willens verkeerde cijfers hanteerde en daarvoor tot op heden helaas niet is teruggefloten. Zover is het inderdaad gekomen in dit land dat de voorzitter van de grootste rechtbank van het land openlijk kan komen liegen voor de camera's, zonder dat iemand de man durft terugfluiten.

Als er één dossier is van de 16 die deze week zullen worden goedgekeurd waaruit blijkt dat dit België een apenland is, dat niet gedreven wordt door een streven naar rechtvaardigheid maar wel door een permanente zoektocht naar formules om de Franstaligen te bevoordelen, zeer zwaar te bevoordelen, ten koste van de Vlamingen, dan is het dit dossier. De suprematie van de francofonie en de buigzaamheid, de plooibaarheid, de extreme zwakheid van de Nederlandstaligen wordt met dit dossier op een weergalozе wijze bevestigd.

En het resultaat is er één om u tegen te zeggen. In één klap mogen de Franstaligen **maar liefst 276 nieuwe mensen in dienst nemen**. Dit leger Franstalige magistraten (50) en personeelsleden (226) volstaat om een geheel nieuwe rechtbank uit de grond te stampen!

Uiterekend op een moment waarop er in de justitiehuzen volop bespaard moet worden, waardoor deze mensen, die toch een belangrijke beveiligingsfunctie hebben in dit land, steen en been klagen, uiterekend nu kan het feest in Brussel niet op en worden een paar honderd mensen in bovental aangenomen. Allemaal omdat men mordicus blijft vasthouden aan die 80% én bovendien onvoldoende overgangsmaatregelen inbouwt voor het huidige, Nederlandstalige personeel. Van verkwisting van overheidsgeld gesproken!

23 Nederlandstalige magistraten en maar liefst 198 Nederlandstalige griffie- en parketbedienden worden in een uitdovingskader geplaatst. Zelfs in het tweetalige parket van Brussel worden 65 personeelsleden buiten gekeken, aan uitdoving onderworpen, louter en alleen omdat ze een Nederlandstalig diploma hebben.

Het gaat wellicht om de **meest grootschalige anti-Vlaamse zuiveringsoperatie in Brussel sinds de naoorlogse periode**. Een zuivering die gebaseerd is op stuitend onrechtvaardige verdeelsleutels, waarvan iedereen weet dat ze leugenachtig zijn, maar die toch in deze schandelijke wet blijven staan.

Besluit

Ik kom stilaan tot mijn besluit. De hervorming van het gerechtelijk arrondissement is een regelrecht schandaal. Naast de uiterst onrechtvaardige taalverhoudingen bij de nieuwe rechtbanken, is er de verre gaande uitbreiding van de bevoegdheid van de Franstalige rechtbank over de 35 gemeenten van Halle-Vilvoorde volgens het model-Maingain, het nieuwe vetorecht van de Franstalige rechtbankvoorzitter over alle Vlaamse vrederechters, de gelijkstelling van Brussel en Halle-Vilvoorde op vlak van tweetaligheidsvereisten, de detachering van Franstalige parketmagistraten uit Brussel naar Halle-Vilvoorde (onder de hiërarchie van de Brusselse procureur), het hoogst discriminatoir verbod voor Nederlandstaligen om procureur of arbeidsauditeur te worden in Brussel én de drastische vereenvoudiging van de procedure tot taalwijziging, waardoor overal in Vlaanderen met een minimale formaliteit een taalwijziging (en verzending naar een anderstalig arrondissement) kan afgedwongen worden.

Hierdoor wordt voorgoed verhinderd dat Vlaanderen ooit echt autonoom zou kunnen worden inzake Justitie. Justitie wordt op deze wijze voor altijd geblokkeerd op het Belgisch niveau. Ooit sprak Marc Van Peel de wijze woorden dat de splitsing van Justitie nog dringender was dan die van BHV. Vandaag krijgen we alvast geen splitsing van het gerechtelijk BHV en wordt tegelijk de splitsing van Justitie voorgoed begraven, althans binnen een Belgisch kader. U kan er, dames en heren van de meerderheid, bijzonder trots op zijn.

Deze wet is een absolute triomftocht geworden voor de francofonie, die al haar privileges en voorrechten gevrijwaard en zelfs versterkt ziet. Daarom verbaast het mij zo sterk dat de Vlaamse regering en het Vlaams parlement, collega's van de N-VA, dit allemaal zo lijdzaam ondergaan. Ze staan erbij en kijken ernaar. Zelfs hoorzittingen in het kader van een braaf belangenconflict werden, door toedoen van de N-VA, gedwarsboomd.

Ten slotte wil ik nog eens wijzen op het alternatief van ons model, van de verticale, volledige splitsing van BHV. We hebben dat model uitvoerig toegelicht in de commissie en we leggen het vandaag via onze amendementen ter stemming voor. Ons model was uiteindelijk het meest realistische en sloot aan op de plannen tot gerechtelijke hervorming van de regering. De regering wil immers de rechtbanken en parketten herinrichten op provinciale basis. Daar zijn wij ook voorstander van, want dat kan leiden tot meer specialisatie bij de parketten en meer efficiëntie bij de rechtbanken. Wij vinden dat dus zeker goed, maar waarom kan zo'n hervorming in het hele land, behalve in Vlaams-Brabant? In Leuven bijvoorbeeld is dat niet mogelijk. Leuven blijft een bijzonder klein arrondissement waar we de trein van de modernisering moeten missen. Hetzelfde geldt voor Halle-Vilvoorde dat voorgoed een aanhangsel van Brussel dreigt te worden.

Ik heb een ongelooflijk déjà vu-gevoel. Ook in 2003 zei men dat er overal provinciale kieskringen moesten komen, behalve in Vlaams-Brabant en Halle-Vilvoorde. Het is een heroïsche strijd geweest om Brussel-Halle-Vilvoorde uiteindelijk gesplitst te krijgen, met daar bovenop allerlei zware toegevingen. Andermaal weigert de meerderheid heldere beslissingen te nemen en consequent te zijn. Ze weigert Vlaams-Brabant als een volwaardige provincie te zien. Neen, Vlaams-Brabant wordt een afgeleide van Brussel, een ondergeschikt gebiedje met een ondergeschikte procureur des Konings.

De meerderheid trekt dus opnieuw de logica niet door. Er komen overal provinciale structuren, behalve in Vlaams-Brabant. Waarom moet onze provincie opnieuw de pineut zijn? Hoe kan u dat aan de Vlaams-Brabanders uitleggen?

Vlaamse pers

Mijn laatste woord is voor de Vlaamse pers. Die pers heeft me nog meer ontgoocheld dan de collega's van de meerderheidspartijen die deze dramatische wet gaan goedkeuren. Met name de geschreven pers is compleet afzijdig gebleven en daardoor kunnen die parlementsleden doen wat ze vandaag doen. Er is een belangrijke uitzondering, de krant *De Tijd* met haar gedreven journalist Lars Bové. De man kan tegen een stootje, dit bloemetje zal hij er wel bijnemen. Bij herhaling heeft *De Tijd* de verregaande en onrechtmatige gevolgen van de wet onder de loep genomen. Die krant stond jammer genoeg alleen. Een andere uitzondering was John De Wit die op zijn expertenpagina enkele diepgravende analyses heeft gepleegd; in zijn krant kreeg hij geen toelating daarover wat dan ook te berichten. Daarmee was in de geschreven pers de kous af. De kranten waren niet geïnteresseerd en hebben zelfs bewust mist gespuid en aan desinformatie gedaan.

Vroeger was over dit soort zaken een echt debat mogelijk, met uitgebreide interviews en tal van meningen voor en tegen. Ik heb hier eerder al herinnerd aan de periode van het Egmontpact toen ik als twaalfjarige dat soort zaken begon te lezen. In die tijd publiceerde een krant als *De Standaard* volop opinies voor en tegen, uitgebreide artikelen over de gevolgen van het Egmontpact voor Vlaams-Brabant en Brussel.

Vandaag maken we precies het tegenovergestelde mee. Aan het hoofd van de opiniepagina van *De Standaard* staat een rode fanatica die doelbewust elk debat over Brussel-Halle-Vilvoorde onmogelijk maakt. Aan de telefoon heeft ze me uitdrukkelijk verteld dat ze het debat niet wenste te openen. Op die manier wordt elk publiek debat in de kiem gesmoord. De bevolking weet zelfs niet waarover we hier bezig zijn.

Dit verwijt geldt zowel voor *De Standaard* als voor *Het Nieuwsblad*, *Het Laatste Nieuws* en de kranten van Concentra. Er zijn zelfs hoofdredacteuren die mij letterlijk zeggen dat ze van hun chefs de problematiek van BHV niet meer mogen aankaarten, want dat het niet past in de commerciële lijn van hun krant. Het brengt niets op en daarom mag men er niets overschrijven.

Het is volslagen onbegrijpelijk dat al die kranten zich te buiten gaan aan schuldig verzuim, door hun stilzwijgen aan desinformatie doen en de mensen doelbewust dom houden. Door het debat te fnuiken, wordt de democratie zelf geweld aangedaan. Ik voel plaatsvervangende schaamte als ik dat allemaal zie.

Ik zei het daarstraks al. Morgen wordt in Brussel en in Vlaanderen 11 juli gevierd. Wij zijn van oordeel dat er morgen niets te vieren valt. Gaat u maar klinken op deze capitulatie zonder voorgaande. Gaat u maar klinken op deze verregaande uitbreiding van de macht van de Franstalige magistraten in Vlaams-Brabant en de verfransing van Halle-Vilvoorde. Bewijst u maar verder lippendienst aan de Vlaamse zaak.

Wij kunnen niet anders dan beschaamd de andere kant opkijken. Ons zal u morgen niet zien.
Wij doen aan dat soort fratsen niet mee.